

KAPITOLA 1

HAMPSHIRE, 1832

Čeledín ze stáje nesměl na dcerku pana hraběte ani *promluvit*, natož aby za ní lezl oknem do ložnice. Bůhví, jak by to dopadlo, kdyby jej chytili. Nejspíš by ho nejprve zbičovali a pak vyhnali z panství.

McKenna vyšplhal po podpěrném sloupu, ovinul dlouhé prsty kolem tepaného zábradlí, na moment se zarazil a potom se zamručením přehoupl nohy. Opřel se patami o okraj balkonu a hravě zdolal železné brlení.

Přikrčil se u francouzského okna, dlaněmi si zastínil oči a nakukoval do ložnice, kde hořela jediná lampa. Před toaletním stolem stála dívka a kartáčovala si dlouhé tmavé vlasy. McKenna ucítil příliv radosti.

Lady Aline Marsdenová, starší dcera hraběte z Westcliffu. Vlídna, oduševnělá, krásná, ve všech směrech dokonalá bytost. Díky benevolenci nepozorných rodičů Aline strávila většinu svého krátkého života potulkami po rozlehlém panství svých rodičů. Lord a lady z Westcliffu byli natolik zaujati společenským životem, že si svých tří dětí téměř nevšíмали. V podobném duchu vyrůstal na venkově bezpočet šlechtických potomků, takže situace ve Stony Cross Parku nebyla ničím mimořádným. Míra odcizení pří-

mo souvisela s velikostí sídla. Čím větší rezidence, tím častěji se stávalo, že se rodiče s dětmi skoro nesetkávali. O rodinných poutech či rodičovské náklonnosti se takřka nedalo hovořit. Většina aristokratické omladiny pocházela ze svazků uzavíraných z rozumu, kde pro velkou dávku praktičnosti nezbývalo místo pro lásku.

Od toho dne, kdy se osmiletý McKenna objevil na panství, se z něho a Aline stala nerozlučná dvojice. Přátelství vydrželo deset let. Šplhali spolu po stromech, koupali se v řece, všude běhali bosí. Dospělí nad nimi přivírali oči – byli přece děti. Nicméně časem se vzájemný vztah počal měnit. Aline, jež v sedmnácti letech vospěla v okouzující krásku, by jistě ne nechala v klidu žádného zdravého mladého muže.

Dívka se chystala ulehnout, proto se oděla do rafinovaně nabírané bílé bavlněné noční košilky. Planoucí lampa prosvětlovala tenkou látku a dávala tím vyniknout svůdným křivkám smyslného těla. Rozžínala jiskérky v dlouhé tmavé hřívě. Aline patřila k těm šťastným, z jejichž krásy se ostatním tají dech a srdce se divoce rozbuší. Odstín dívčiny vlasů a porcelánové pleti by k určité výjimečnosti dopomohl i nehezké ženě, avšak Aline navíc dostala do vínku jemné rysy a zvláštní charisma, díky němuž stále jako by zářila. A aby toho nebylo málo, příroda jí nadělila do koutku úst neodolatelné znaménko krásy. McKenna často snil o tom, jak je líbá a sune se blíž křivce vyzývavých úst. Zасыpával by ji polibky tak dlouho, dokud by mu nezjehla v náručí.

McKenna nejednou dumal nad tím, jak mohli neslaný nemastný hrabě a naprosto tuctová hraběnka zplodit tak okouzující stvoření. Hříčkou osudu však dívka podědila po každém z rodičů jen to pěkné. To

bratr Markus takové štěstí neměl. Širokou ostře řezanou tváří a mohutným zjevem připomínal otce. Malá Livia, o níž se říkalo, že je výsledkem hraběčinych mimomanželských pletek, byla celkem pohledná, ale nic k ní nepřitahovalo tolik pozornosti jako k tajemné tmavovlasé Aline.

McKenna se kochal dívčinou krásou a uvažoval o tom, že se nezadržitelně blíží doba odloučení. Důvěrné přátelství, jež mezi nimi vzniklo, se stávalo nebezpečným. Vzchopil se a jemně zaťukal na okno. Aline se k němu otočila. Svým příchodem ji nikterak nezaskočil. Návštěvník se napřímil, vpíjel se do dívky očima.

Aline se zamračila a bojovně si založila ruce na hrudi. *Jdi pryč*, zašeptala. Skrze sklo ji neslyšel, avšak odečetl ta slova z půvabných rtů.

Pobaveně a zároveň zmateně na ni zíral. Nechápal, co se děje. Pokud ví, nezapletl se do žádné nepravosti, ani se nepohádali. Naopak. To ona ho odpoledne nechala čekat dvě hodiny u řeky.

Paličatě zavrtěl hlavou. Odmítal se hnout. Sklonil se a významně zachrastil okenní kličkou. Kdyby jej někdo přistihl na dívčině balkoně, odnesl by to jedině on. Oba to věděli. A právě proto, aby předešli odhalení, Aline neochotně otevřela dveře. Mladík se vítězně ušklíbl, kráska však zachovávala vážný výraz.

„Copak jsi zapomněla, že jsme se měli po obědě sejít?“ vyhrkl bez úvodu. Opřel se zády o úzký okenní rám a culil se jako sluníčko. Třebaže se hrbil, Aline musela zaklonit hlavu, aby mu pohlédla zpřímá do očí.

„Ne, nezapomněla.“ Obvykle jí zaznívala z hlasu radost, dnes ji však nahradila rozmrzelost.

„Tak kde jsi byla?“

„Záleží na tom?“

McKenna nachýlil hlavu a zauvažoval, proč se děvčata s takovou chutí hádají. Nechápal, co jí přelétlo přes nos. Nic přece neprovedl. Vzápětí zdvihl hozenou rukavici. „Požádal jsem tě o schůzku, protože jsem tě chtěl vidět.“

„Předpokládala jsem, žes změnil plány – očividně teď dáváš přednost společnosti někoho jiného.“ V tu chvíli si Aline uvědomila, že mládenec nechápe, o čem mluví. Netrpělivě našpulila rty. „Ráno jsem tě zahlédla ve vesnici, když jsem doprovázela sestru ke kloboučnici.“

McKenna opatrně přikývl. Podkoní jej poslal k ševci, aby mu podrazil pár bot. Na co Aline naráží?

„Jen se nedělej!“ vykřikla dívka popuzeně. „Přistihla jsem tě s jedním děvčetem. *Libal* jsi ji, McKenno. Před celým světem přímo na ulici!“

Okamžitě se přestal chmuřit. Tak takhle to je! Podráždila ji Mary, řezníkova dcera. McKenna s ní flirtoval jako ostatně s většinou děvčat. Vzájemně se škádli, až jí z legrace ukradl hubičku. Letmý polibek pro něho ani Mary nic neznamenal. Sotva se rozloučili, na událost zapomněl.

Proto se Aline zlobí – jednoduše žárlí. McKenna se pokusil nedat na sobě znát, jak je spokojený. Dívčin zájem ho neobyčejně blažil na duši. Kruci! Lítostivě si uvědomil, že by jí měl taktně připomenout to, co dávno věděl – dcerce z urozené rodiny by na čeledínovi nemělo pranic záležet.

„Aline.“ Prosebně zdvihl ruce, aby ji vzal za ramena, vzápětí je nechal klesnout. „To, co se odehrává mezi mnou a ostatními děvčaty, nemá s námi dvěma nic společného. My dva jsme přátelé. My dva nikdy... Nejsme si... Hrome, jako bych ti musel něco vysvětlovat!“

Dívka na něho pohlédla způsobem, z něhož se mu ježily vlasy vzadu na krku. Propalovala ho očima. „Co kdybych byla prostá venkovanka?“ otázala se. „Taky by ses mi dvořil?“

Mládenec se poprvé v životě nezmohl na slovo. Dokázal vycítit, co od něho lidé chtějí slyšet, a patřičně toho využíval. Bez rozpaků těžil ze svého přirozeného šarmu, díky němuž občas dostal od pekařky žemli či snáze uchlácholil nabručeného štolbu. Jenže v Alinině zdánlivě nevinné otázce se skrývá možné nebezpečí, ať už odpoví jakkoliv.

Proto se rozhodl pro neškodnou zlatou střední cestu. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel,“ pravil krotce. Ze všech sil se pokoušel tvářit upřímně.

„Jiní chlapi ano,“ odsekla Aline, nespokojená s nic neříkající odpovědí. „Minulý týden, když tu byli na návštěvě Harewoodovi, se mě jejich syn William pokoušel políbit. Vylákal mě do odlehlého kouta zahrady a začal si dovolovat.“

„Ten nafoukaný zmetek!“ zuřil McKenna. Okamžitě si vzpomněl na podsaditého floutka s podřobaným obličejem, který byl z Aline dočista pryč. „Až ho příště uvidím, utrhnu mu hlavu. Proč jsi mi to neřekla?“

„Není jediný, kdo to zkusil,“ povzdechla si Aline a pootočila šroubkem lampy. Ta zazářila o něco víc. „Není to tak dávno, co mě bratranec Elliot vyzval ke hře o hubičky...“

V tu chvíli zalapala po dechu, jelikož ji McKenna sevřel v náruči.

„K čertu s bratrancelem Elliotem,“ vrčel hrubě. „K čertu se všemi.“

Neměl se jí dotýkat. Cítil žár hebké pleti, z něhož se mu bouřila krev. Toužil ji k sobě přivinout těsněji, plnými doušky nasávat něžnou vůni právě umytého

těla, osvěženého růžovým olejem. Kéž by ji mohl naplno obejmout a zlíbat křehkou křivku šíje, přecházející v útlé rameno. Přinutil se dívku pustit. Lačné dlaně zůstaly trčet ve vzduchu. Pohyboval se jen s obtížemi, ztěžka oddychoval, mysl měl zastřenou.

„Zatím jsem nikomu nedovolila mě líbat,“ ujistila ho Aline. „Protože chci tebe – *jedině* tebe.“ Do hlasu se jí vetřela lítost. „Ale jak to tak vypadá, bude mi dřív devadesát, než ty sebereš odvahu.“

McKenna už nemohl dál skrývat své city. Dlouze na děvče pohlédl. „Ne. Za jediný tvůj polibek bych dal všechno, co mám.“

Aline se nesměle dotkla mládencovy tváře konečky prstů. Tu malou dlaň znal snad lépe než tu svoji. Viděl už každíčkou drobnou jizvu a věděl, kde k ní dívka přišla. V dětství byla buclatá a věčně ušpiněná. Časem se přeměnila ve štíhlou ručku dámy s pečlivě ošetřenými nehty. Nejraději by zabořil ústa do sametového kalíšku vstřícné dlaně, nicméně vší silou se ovládl a hlazení ignoroval.

„Všimla jsem si, jak se na mě poslední dobou díváš,“ pokračovala Aline a do lící jí začala stoupat zrádná červeň. „Umím číst tvoje myšlenky, stejně jako ty se vyznáš v mých úvahách. Dobře víš, co k tobě cítím a co pro mě znamená. Nemohli bychom alespoň na okamžik...“ Nevěděla, jak dál. Nervózně pohodila rameny. „... předstírat, že je všechno jinak?“

„Ne,“ zahučel. „Každá iluze jednou skončí a pak bychom na tom byli mnohem hůř než předtím.“

„Opravdu?“ Aline si kousala spodní ret. Ruce měla zaťaté v pěsti, jako by mohla nevíтанou skutečnost od sebe odehnat. Avšak rozdělovala je neviditelná zeď.

„Radši bych zemřel, než bych ti ublížil,“ pokračoval McKenna chmurně. „Kdybychom se jednou jedin-